

Nr 136.

Av herr **Anderson, Erik, m. fl.**, om förlängt anstånd med ordnandet av de i 31 § lagen om fattigvården omförmälda anstalter.

Enligt lagen den 14 juni 1918 om fattigvården § 31 åligger det fattigvårdssamhälle — med visst undantag — att inrätta anstalt (ålderdomshem, försörjningshem, vårdhem), för mottagande av understödstagare, vilka äro i behov av vård samt ej lämpligen kunna understödjas i hemmet eller utackorderas. Enligt § 90 i samma lag må med fullständigt ordnande av de i 31 § omförmälda anstalter anstå under en tid av tio år från det lagen trätt i kraft eller sålunda intill den 1 januari 1929.

Emellertid är ett ytterligare uppskov i berörda hänseende synnerligen önskvärt. Det vårdnadsbehov, som skall tillgodoses genom de i § 31 i fattigvårdslagen omförmälda anstalter, är nämligen i hög grad beroende på, huru åtskilliga andra sociala vårdnadsfrågor finna sin lösning. Vi vilja därvid närmast hänvisa till frågan om vårdnaden av kroniskt sjuka samt frågan om anstaltsvård åt de sinnessjuka och särskilt de obildbara sinnesslöa.

Det är ju ifrågasatt, att vårdnaden om de kroniskt sjuka skall omhändertagas av landstingen och staten. Skulle denna vårdnadsfråga bliva löst på dylikt sätt, något som man har all anledning att antaga, skulle därigenom en betydande del av kommunernas fattigvård bortfalla och jämväl behovet av sådana anstalter, som omförmälas i 31 § fattigvårdslagen, avsevärt minskas. Likaledes torde detta behov i ej obetydlig grad nedgå, därest staten eller landstingen skulle komma att övertaga vårdnaden av alla de sinnesslöa och själsligt defekta personer, som för närvarande måste i brist på utrymme vid de speciella vårdanstalterna härbärgeras å fattigvårdssamhälle-ansalter. Det torde sålunda vara klart och tydligt, att det för närvarande är omöjligt att överblicka, i vad mån behovet av sådana anstalter, som omförmälas i 31 § fattigvårdslagen, framdeles kan bliva större eller mindre inom ett fattigvårdssamhälle. Det skulle därför också vara synnerligen olyckligt, om fattigvårdssamhällena under dessa ovissa förhållanden skulle nödgas slutgiltigt ordna frågan rörande sina ålderdomshem m. m. och därigenom kanske tvingas till utgifter, vilka sedermera efter några år skulle visa sig hava varit onödiga.

Bihang till riksdagens protokoll 1926. 3 saml. 34 häft. (Nr 136—141.) 1

På grund av vad ovan anförts och då omnämnda frågor rörande vårdnaden av kroniskt sjuka och sinnesslöa torde bliva lösta inom de närmaste åren, anse vi alla skäl tala för, att den frist, som enligt § 90 i fattigvårdslagen medgivits fattigvårdssamhällena med avseende å ordnandet av de i § 31 omförmälda anstalter, ytterligare förlänges, och anse vi denna ytterligare frist böra bestämmas till 5 år.

Vi tillåta oss därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta att vidtaga sådan ändring av § 90 i lagen den 14 juni 1918 om fattigvården, att däri införes föreskrift, att med fullständigt ordnande av de i § 31 samma lag omförmälda anstalter finge anstå under en tid av femton år från det lagen trätt i kraft.

Stockholm den 20 januari 1926.

Erik Anderson.

Erik P. Vrang.

Elof B. Andersson.

M. Svensson.

N. A. Bondeson.

K. J. Gustafsson.
